

Visada galvodavau, kad lyg ir nepatogu pačiam rašyti apie savo gyvenime nuveiktus darbus.

Kažin ar verta pasakoti apie savo gyvenimo kelią, apie savo veiklą pačiai, apie gimusias idėjas, kurių dauguma neišsipildė, apie savo rūpesčius, vargus ir atsakomybę, susijusią su savanoriškai prisiimtomis pareigomis. Daug yra prirašę kiti apie mus abu¹ ir būtų, ir nebūtų dalykų.

Malonu skaityti apie save, kai matai, kad rašantysis sugeba įžvelgti giliau ir pažinti tavo darbus su tavo asmeninėmis charakterio žymėmis, neužgaudamas konstatuoja tavo darbo naudą ir jo vertę, [o] ne tik kritikuoja be gilesnės įžvalgos.

Mūsų dukra Gintė raginte ragino mane rašyti memuarus, pilnus įvairiausių gyvenimo kelyje vykdytų darbų (ir mokytojaujant, ir labdaros, ir organizacinėje veikloje, ir meno, ir spaudos srityje, net laidotuvių paminėjimuose ir galybėje [kitų] sričių). Kur tik sugebėjau ir buvau prašoma tą ar kitą darbą atlikti, niekad neatsisakiau, jei jaučiau, kad galėsiu įvykdyti, sugebėsiu visuomenei tinkamai ir patenkinamai tai padaryti.

Tekdavo savo šeimos nuostolin įrašyti tą darbą, nes jei sutikdavau, atiduodavau visą savo širdį, kad jį tinkamai įvykdyčiau. Todėl visada būdavau gerai įvertinta, o tai duodavo man jėgų niekad nepasakyti „ne“, į visus prašymus atsakyti teigiamai, nors ir žinant, kad jų įvykdymas apsunkins mano pareigas šeimai, kuri vienu laiku buvo labai nemaža – 8 asmenų: Vyras, mano Tėtė ir Mama, mano 4 vaikai ir aš.

Tuos visus atsiminimus rašydama grimztu į pačią pradžią kiekvieno mūsų, kaip Žemės gyventojų, su aiškia gyvenimo kelio pabaiga, kitaip tariant, paskirtimi. Esame tik laikini svečiai čia, Žemėje.

Taigi ir savo memuarams duodu antraštę visiems suprantamą, kaip laikiną svečiavimąsi Žemėje.

¹ Turima omenyje jų, su vyru Adolfu Damušiu, pora.